

Robi bá'

Antal Attila

„Az erő legyen veled!”

Robi bá'-ról még annyit kell tudni, hogy nemrég kint volt Párizsban. Behozott vagy száz darab fényképet. Abból 60–70 az Eiffel-toronyról készült, meg a hosszú sorról, amit ők végigvártak. Összesen egy képen volt fellelhető.

Úgy állt ott, mint aki tudja, ha visszanézi majd azt a képet, akkor az egy kész vicc lesz. Ezt érezte feltehetően, joggal. Kiutazott, itt van, és boldog, ugyan másnapos, de 4 órától ismét ingyen ihat bármit a hotel kishűtőjéből.

Vékony, alacsony ember volt az öreg, arca elnyűtt, ábráját sok gúny és humor formálta eddig. Olyan volt, mint egy kártevő baktérium, aki azt hiszi, megtehet bármit a világgal. Állandóan beszélt, furkálódott, a végső határokat kereste az embereknél, a hangot, amit még eltűrnek vele szembe. Mindenkit annyira lealacsonyítóan szólított meg, amennyire szókincséből tellett. Persze csak a maga módján, viccből. Nem is lehetett komolyan venni az öreget. Folyton ivott, és

csak beszélt, de ő volt a bölcs itt a sokak között, valamiért. És ezt mindenki érezte.

Robi bá' is érezte ezt. Nyugdíjazása után sok évvel is megújuló örömmel járt vissza munkahelyére. Mámorban úszott, amikor megalázhatott valakit, akkor érezte igazán, hogy szabad ember. A főnöknek, ha kellett, kampót mutatott, és büszkén, káromkodások közepette távozott, akár egy hős. Egészen felhevült, ha bárki bármit elvárt tőle, vele már nem lehetett megtenni semmit, de ő úgy érezte, mindent megtehet, ő szabad ember.

Életfilozófiája valami olyasmi volt, hogy:

– Na, elmentek ti a picsába! – mondta már sokadszor Robi bá, és kilépett az utcára. Szabadon, lassan sétált a kocsmáig. Az emberek itt folyton váltották egymást, és mindig volt itt egy-két ismerős ember az építkezésről. Robi bá' egyébként mindig, mindenhol törzsvendéggé válik. Ahogy lekászálódott most is a lépcsőn, kért egy fröccsöt: – Hogy nyaljak alád egy lassú tangót! – mondta és távozott.

Haza is mehetett volna, hisz nyugdíjas volt, de ő mindig visszajött az építkezésre. Azért járt be, mert komolyan jól érezte magát, és itt voltak a haverjai. 4 órát fizettek neki, de nyolcat volt bent és nem csinált semmit. Mindig csak járkált, beszélt, sosem dolgozott. És mindig egyfajta kellemes érzés fogta el, ha arra gondolt, ő már nem azért van itt, mert dolgoznia kell, csak egyszerűen így boldog, ez az élete, egyébként is, a nyugdíj kevés az italtra.

– A tetten ért picsátokat, azt! Ezt nem lehet így csinálni! – kiáltotta, aztán távozott, mintegy lemondva rólunk, szájalmas, dolgozó emberekről. Sokszor már nem érzékelte a valóságot, azt, hogy a munkahelyén van, és mások munkával keresik itt a pénzt. Ma egy burkolónál húzta ki a

gyufát, mert besétált a friss csempére. A burkoló mondta neki, hogy azonnal jöjjön ki, mire Robi bá': – Te hozzám beszélsz? Na, elmész te a... Nekem te ne mondd meg, hogy mit csináljak! – és még beljebb ment a csempén. A burkoló közölte vele, hogy megöli, ha kiérnek a kapun túlra.

Robi bá'-t aznap kikísérte egy hatalmas, jólelkű kollégája a villamosmegállóba, aki nagyon kedvelte. Amíg állt a villamos, Robi bá' elnyűtt arca tükröződve látszott a villamos ablakán. A szokásosnál is rosszabbul nézett ki. A feje zsongott, szédült, vén lábai alig tartották talpon, azt érezte, nem lesz képes felszállni a villamosra. Ekkor erőt gyűjtött. Arra gondolt, hogy holnap odamegy ahhoz burkolóhoz és akármi lesz, ha beledöglük is, újra elmondja, hogy neki nem lehet parancsolni, és nem csak ő, de mindenki menjen a jó bűdös ...-ba!

Már a villamoson ült, amikor jólelkű kollégája búcsút intett neki az üveg másik oldaláról. Nem is nézett oda, lassan indult el vele a villamos. A burkoló járt a fejében, homályosan derengett maga előtt a fogalom: burkoló. Meglőkhette valaki, vagy a cipőjére léptek, hirtelen feleszmélt, és nem tudott tovább már semmire koncentrálni, üresen nézett maga elé. Egy szót se szólt most, érdekes, pedig mindig frappáns utálattal reagált az ilyen kis incidensekre is. A végállomáson a villamosvezető fejbe koppintotta egy kisebb vasrúddal, azt hitte, csak részeg, fölébresztheti: – Jó reggelt! – tagolta neki hangosan. Az ütést még érezte Robi bá', és lassan futott át rajta, hogy mit is akarnak tőle. Válaszolni már nem volt ereje. Csak a szelleme volt ép és érezte, hogy itt a vége. A Szent Jánosba vitték.

Alig tudta felnyitni fáradt szemét, amikor felébredt. Az agya mintha megrepedezett volna. Kezéből infúzió lógott és azt

érezte, hogy alig él. Az orvos azt mondta neki, hogy az alkoholmérgezésen kívül, és az aggasztóan rossz leletei mellett volt egy enyhe agyvérzése is, sokat kell pihennie. – Na, megérkeztem – gondolta Robi bá'. Halálos nyugodtsággal feküdt az ágyban, mint akit legyőzött az élet. De ekkor felvillant a szeme: – Az az ócska ember! Az a nagyon... burkoló! Ösztönszerűen tépte ki karjából az infúziós csövet. Másnap már jött is az építkezésre, persze nem dolgozni. És ez így van jól.